

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 7. velikega srpana 1896.

List 32.

Čudovita rešitev.

Čudna so pota božje previdnosti; več ali manj se nam kažejo čudovita, in pri vsih okoliščinah se spolnjujejo obljube Božje. Kar je Bog obljubil, to ima večno vrednost; „nebo in zemlja bode prešla, moje besede pa ne bodo prešle!“ pravi naš Gospod in Odrešenik Jezus Kristus, večna Resnica sama. — Za vsak, še tako majhni greh, za vsak prestop, za prostovoljne hudobne želje in misli bode treba delati pokoro že v tem, ali tem bolj gotovo v drugem življenju; vsako dobro delo pa, vsaka dobra misel in želja, bode če je še tako globoko skrita, po zasluženju poplačana prej ali slej od tistega, ki ve tudi najskrivnejše misli in želje. Kdor torej kaj stori ali govori v večjo čast Božjo, v čiščenje Njegovega imena, v korist in razširjenje svete katoliške Cerkve, v blagor bližnjega, — ta si s tem pridobi poplačilo onega, kateremu ni skrita nobena želja, nobena misel in nobeno delo. Ako podari človek po svojih razmerah kakšen dar za olepšanje in zderževanje cerkva, bolnišnic in družih dobrotelčnih naprav; če podpira društva, ki pomagajo sirotam, potrebnim, zapuščenim in bolnikom v časni in večni potrebi; če daruje še tako majhen dar ubogim, ki prosijo njegove pomoči in željno stegujejo roke proti njemu, — tedaj mu bode vse, kar polagoma da ali podari, povernjeno z obilnimi obrestmi. Vse, kar človek iz ljubezni do Boga in do bližnjega stori, bode ostalo zapisano v knjigi življenja, in prej ali slej bode prišel čas, ko bode bogato žel od tega, kar je pred mnogimi leti sejal iz dobrega serca in dobrega namena. Iz tega vzroka deluje tudi sv. katoliška Cerkve že od svojega vstanovljenja sem

v vseh mogočih dobrih delih in z najlepšim, najplemenitejšim izgledom; kar si moremo le misliti dobrega in koristnega, kar more pospeševati dosego namenov Božjih ter časni in večni blagor človeštva, — to dela sv. Cerkve z oserčevanjem in podpiranjem. Katoliška Cerkve je bila, ki je s svojimi vzvišenimi nauki razširila znanje o pravem visokem poklicu človeškem; ona je bila, ki je človeštvo iz sramotne sužnosti povzdignila k spoznanju, v svitlo višave duševne in telesne prostosti; ona je bila ki je prva resno povzdignila materijelno omiko, da bi potem tem lažje povzdignila in pospešila tudi duševno omiko; Cerkve je bila, katera je prva vstanovila šole in dobrotelne naprave, jih tudi pri najtežavnejših razmerah zderžavala in razširjala, zato jo moramo po vsi pravici imenovati začetnico in pravo mater vsake omike. Da, Cerkve je bila, je in bode ostala do konca sveta prava povzročiteljica časne in večne blaginje človeštva. Njeno sveto delovanje se ne bode končalo s smertjo tega zemeljskega potovanja; ona stori vse, kar je v njeni moči, da osreči tudi prihodnje življenje svojih udov. To dokazuje s tem, da kot najboljša in najskerbnejša mati sveto nekervavo daritev na oltarju ne daruje samo za žive vernike, ampak tudi za umerle svoje ude; da jih v molitvah goreče priporoča milosti in usmiljenju Božjem in da neprenehoma spodbuja vernike, naj opravljajo za umerle duhovna in telesna dela usmiljenja. Sveta katoliška Cerkve je oživljajoči in blagodejni vir, iz katerega se vliva reka Božjih milostij nad vse živeče in umerlo človeštvo, in, po besedah Odrešenika samega, se bode neprestano vlivala do konca sveta. Reka sem, da obsega kakor zvesta, skerbna, in re

nično ljubeča mati sv. Cerkev tudi vse že umerle vernike in skuša jim pomagati z vsemi mogočimi sredstvi, jim terpljenje olajšati in jim pripomoči, da prej ko mogoče gledajo Boga in se vesele večnega, nebeškega življenja, po katerem tako serčno hrepene. Vse pa, kar verniki na zemlji store za svoje brate, ki tako silno terpe v vica, naj si bo že z dobrimi molitvami in pobožnimi deli, vse jim bode deloma že na tem, deloma pa na onem svetu gotovo in bogato plačano. Neštevilno izgledov iz življenja svetnikov, in tudi iz skušnje mnogih še živečih, kateri razmere trezno in mirno premišlujejo, nam to neizogibno resnico poterdijo. Uboge duše v vica, pomagajo s priprošnjo še živečim v časnih in večnih zadevah, v telesni in dušni potrebi, v revščini in žalosti, v bolezni in nevarnosti, in prav posebno v oni strašni, pomenljivi uri, ko ima človek zatisniti oči za vedno in stopiti pred večnega Sodnika. Kot v dokaz za to že čisto umevno terditev, za to znano resnico, naj nam bode naslednji zanimivi dogodek.

Kake tri ure od glavnega mesta stoji že več stoletij na malem, med lepimi travniki in njivami stoječem hribu prijazen gradič, ki je zadnji dve stoletji zlasti hitro menjaval svoje gospodarje. Čeprav je ležal eno uro daleč od glavne ceste, zahajali so vendar vsak dan tja ljudje, ubožci in popotniki, prosili daru ali pa prenočišča. Posebno dobrotljiva je bila žena že davno umerlega posestnika, kateri je slovel daleč na okoli po prijaznosti in pravičnosti: zato so ga vsi radi imeli. Njegova žena si je kot dobra katoličanka naložila nalogo, da si svoje potovanje po ti solzni dolini okraši s telesnimi in dušnimi deli usmiljenja, in zlasti je skušala pomagati ubogim dušam v vica, katerih žalostno stanje ji je zlasti šlo k sercu. Zato je grajskim služabnikom naročila, vse ubožce in reveže, ki pridejo pred grad, spustiti noter in jim povedati, naj jo počakajo v zato pripravljeni sobi. Kadar je kdo prišel, prišla je prijazno k njemu in ga vljudno vprašala, kaj potrebuje. Kako dobro so dele besede, polne sočutja in milobe, ubogemu siromaku! Če je bil utrujen od hude poti, mu je ponudila gospa dobro južino in kozarec vina, in ko je odhajal, mu je še dala na pot kos kruha in tudi kaj malega v novcih. Ubožec, ginjen po toliki dobrotljivosti, zahvaljuje se ljubemu Bogu in dobri gospej in želi celi njeni hiši sreče in blagoslova. Toda verla žena mu seže vselej v besedo in mu prijazno reče: „Le pridno molite za duše v vica! Bog vas obvaruj!“ — in vesel oblubi obdarovanec že odhajajoči gospej: „O, da, milostiva gospa, saj to bodem tudi storil! Naj

vam ljubi Bog dodeli po priprošnji ubozih duš večno življenje!“ — Tako se je godilo od dne do dne, od leta do leta. Ubožci so hodili in odhajali; bogastvo grajščakovo je vedno bolj narasčalo; razne shrambe, kozolci in skednji so komaj zadoščali, da so vanje spravljali obilne poljske pridelke; in kar je bilo več, kakor so ravno potrebovali, razdelili so med uboge; in ko so se ti serčno zahvaljevali, rekla je navadno gospa: „Ne zahvaljujte mene, ampak Boga, in molite prav pridno za uboge duše v vica!“ — Nekega poletnega dne pridejo tri redovnice v grad; nabirale so že nekaj tednov po okolici mile darove za zidanje bolnišnice; popolnoma zmučene so prišle nazadnje do gradu; solnce je ves dan silno pripekalo; tedaj se pa privlečejo od juga sem črni oblaki, in kmalu je nastopila tista čudna tihota, ki navadno napoveduje hudo uro. Prašale so redovne sestre po grajski gospej, in služabnik jim je rekel vljudno, naj le stopijo v sobo in malo poterpé. Preteklo je le par minut, in dobra gospa je že bila pri sestrah, pozdravila jih in prav prijazno prašala, kaj jih je privedlo v grad. Najstarejša ji s kratkimi besedami omeni namen njih potovanja in poprosi millega daru. Potem so govorile vse štiri o vremenu, o lepi okolici, o krasnih vetrovih in enakih stvarih. Med tem so že začele padati debele deževne kaplje, in kmalu je nastala strašna nevihta. Ker je postalo čisto temno, in ne bi mogle redovne sestre ob takem vremenu potovati, povabi gospa častitljive goste, naj v gradu prenoče, kar so redovnice z veseljem sprejele. Sedaj jih je peljala gospa v drugo nadstropje, kjer je odkazala vsaki posebej po eno lepo sobo. Kako so se čudile dobre sestre toliki dobrotljivosti! Komaj je preteklo pol ure, je že bila pripravljena okusna kava. Potem jih je vodila gospa po gradu ter jim razkazovala razne zanimivosti; peljala jih je tudi v grajsko kapelico, kjer so vse štiri nekoliko časa prav pobožno molile. Ravno takrat se pripelje grajščak na dvorišče; gospa hiti takoj doli, mu naznani, kake goste da ima, in ga prosi, naj jih prijazno pozdravi. Ne da bi šel prej v svojo sobo, hiti gospod s svojo ženo v drugo nadstropje, serčno pozdravi častitljive gospe in izrazi svoje največje veselje, da jim ima čast postreči, potem pa odide v svojo pisarno. Potem veli 'gospa služabnici, naj prinese večerjo, se jim priporoči, vošči lahko noč in nato odide v svojo sobo. — Drugo jutro ob polu petih vidijo sestre že hišno gospo hoditi po vertu. Vreme se je po uoči čisto spremenilo, in jutro je bilo res krasno. Tudi sestre zapuste sobe in gredo precej v grajsko kapelo, kjer se v pobožni mo-

litvi mude celo uro. Ravno stopijo zopet ven, pride jim nasproti gospa, vošči jim dobro jutro in jih povabi k zajuterku. Z veseljem so slušale sestre, zlasti ko so vidle, kako z veseljem in priljudnostjo jim bi rada gospa kolikor mogoče postregla. Že je bila ura sedem. Sestre gredo še enkrat vsaka v svojo spalnico, da vzamejo dežnike, in kar so še pri sebi imele; potem pa gredo zopet k gospej, da se ji za tako skerbno postrežbo prav iskreno zahvalijo. Gospa, kateri je bilo hudo, da se mora ločiti od tako ljubih in prijaznih gostov, podari za omenjeni dobri namen nenavadno veliko denarja, potem pa še vsaki sestri nekaj v papir zavitega. Potem jim še prosi, da naj nikar ne pozabijo se oglasiti zopet v gradu, če kaj mimo pridejo. Že so stale sestre pri grajskih vratih, da bi odšle, ko pritečeta dva lepa konja, vprežena v kočijo, po dvorišču sem. — „Drage gospe“, reče prijazna gospa, „prosim stopite na voz! Da vas ne bode preveč vročina nadlegovala, se bodele peljale z njim do bližnje železnične postaje. Bodele potem še danes lahko doma!“ Sestre, presenečene od tolike dobrotljivosti in blagodušnosti, se v začetku še branijo; ko pa naposled še gospod pristopi in prosi, naj ne odrečejo njemu in soprogi tega veselja, vse eno odjenjajo in sedejo na voz. Še enkrat se prav serčno zahvalijo za preprijazno postrežbo, žele obema največje sreče in blagoslova, in starejša sklene zahvalo z besedami: „Milost Božja in bogati blagoslov naj počiva nad Vami in Vašo hišo!“ — Že se je peljal voz počasi skozi vrata, ko dobra gospa še enkrat stopi k vozu. sestram še enkrat stisne roko in zaupljivo jih pogledujoča prosi: „Molite za uboge duše v vicah!“ Zraven stoječa dekla in grajski oskerbnik sta bila priča tega prizora.

Ob desetih dopoldne je prišel župnik iz sosednje vasi v grad, da bi se z gospodom pogovoril zastran za zidanje šole potrebnega flesa. Ravno ko je stopil skozi vrata, prišel je mimo grajski oskerbnik, star in pošten mož; ko je zapazil gospoda župnika, se je ponižno odkril in vprašal vljudno, kaj želi. Ker se je grajščak mudil ravno v sosednjem gozdu in nadzoroval delavce, povabil je oskerbnik g. župnika na bližnjo klop v senci, ker gospod se ima ravno kar iz gozda verniti. Ko sta nekoliko časa tam sedela in govorila o vsakdanjih stvareh, povedal je oskerbnik tudi, kako ljube goste so prenočevali v gradu, in kako se je gospa trudila, da bi jim dobro postregla. Naposled je tudi omenil, kako ginljivo lepe so bile zadnje gospejine besede pri slovesu. Župnik, ves vesel, ko je to slišal, ni vedel, kako bi z dovolj lepimi besedami pohvalil

verlo grajsko gospodo: „Ljubi prijatelj, pomnite: Vaša verla gospodinja bode imela še priliko, na prav čudovit način skušati hvaležnost in pomoč ubozih duš v vicah!“

Nekega dne, bilo je meseca grudna, sklene grajska gospa, da obiše svojo mlajšo sestro, katera je bila dve uri od tod prav dobro omožena. Zbolela je pa na mah, in zato si je štela starejša sestra v dolžnost, priti k nji in ji streči. Dala je torej opoldne napreči, nekoliko se še pogovorila s soprogom, potem je pa sedla v voz in vzela seboj razven kočijaža tudi še zvesto služabnico. Pot je vodila sperva v dolino, potem pa zopet na goro. Ko pridejo verh gore, veli kočijažu in služabnici, naj le gresta dalje po glavni cesti, sama je pa šla, kakor drugikrat vselej, po ozki stezi čez gorovje; tam, kjer pripelje steza na glavno cesto, bi jo pa že kočija čakala. Voznik je bil že tega navajen in je precej odšel dalje: gospa je pa šla počasi čez gorovje dalje. Že je naredila polovico poti, ko priveje nendoma silno merzel in oster piš: nekaj minut pozneje se je začulo votlo bobnenje, kakor bi se skale valile v globočino. Tisti hip pogleda v strahu okoli sebe — in za seboj zagleda tri redovnice, ki pobožno molijo sveti rožni venec; pozdravijo jo z lepim kerščanskim pozdravom: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ potem pa gredo naprej, ker gospa je že težko in počasi hodila. Tedaj pa, o groza, pridervi strahoviti sneženi plaz, ki se razdeli ravno pred sestrami, kakor dve visoki beli steni na desni in levi strani: kakor oslepljena je obstala in klicala milosti in usmiljenja. Kmalu je odhrula strahovita snežena sila mimo sestra in grajske gospe: postalo je zopet svetlo, in slišala je samo še iz doline strašno šumenje, ker sneženi plaz je vse opustošil in razdejal. Za par trenutkov se gospa odpočije, pogleda proti nebu in se s sklenjenima rokama zahvali za očitno, čudovito rešitev. Rada bi zahvalila tudi častitljive sestre prav priserčno, ker so one naredile takorekoč nasip, pri katerem se je plaz razdelil, kar je njo, hvala večnemu Bogu, rešilo; — toda te so naglo iskreno moleče odhitele dalje, in ko je prišla gospa verh gorovja, že ni bilo videti njenih rešiteljic. Naposled že vsa utrujena pride do ceste, kjer jo je čakala služabnica in kočija. Pervo njeno vprašanje je bilo, če voznik ve, kje so se redovnice ustavile, katere so jo rešile smerti, in ki so potem odšle po stezi dalje na glavno cesto. Začudena jo pogledata ona dva in pravita, da tu sem ni ves čas prišel noben človek, in da sta neprenehoma stala pri vozu, videla pa nikjer nobenega človeka. Gospa se ni mogla dovolj načuditi; na-

posled, ko se je nekoliko umirila, stopila je na voz, pripovedovala med tem, ko so se dalje peljali, kaj je na gori doživela, potem se pa zahvalila za tako čudovito rešitev iz dna serca ljubelemu Bogu in dobrotni Materi Božli, zraven se pa tudi hvaležno spomnila v goreči molitvi — ubogih duš v vica.

Okrožnica Leona XIII. o jedinstvu cerkve.

(Dalje.)

Iz teh vzrokov sv. pismo tako pogosto imenuje Cerkev telo, da celo telo Kristusovo: „Vi pa ste telo Kristusovo“ (1. Kor 12, 27.). Ker je tedaj Cerkev telo, tedaj jo tudi z očmi vidimo: ker je pa telo Kristusovo, je to telo živo, delujoče in se razvijajoče, zato ker je čuva in vzdržuje Jezus Kristus s tem, da mu podeljuje svojo moč, kakor terta mladike, ki so ž njo v zvezi, hrani in plodovite stori. Kakor pa je v živih bitjih princip življenja neviden in skrit in se javlja in kaže le po pregibanju in delovanju udov, tako se tudi v Cerkvi iz njenih del jasno kaže nadnaravni princip življenja.

Iz tega pa sledi, da so v veliki in sicer nevarni zmoti oni, ki si, kakor se jim ravno zljubi, Cerkev preostavljajo in narejajo skrivno in nevidno, in ravno tako so v zmoti oni, ki imajo Cerkev za človeško napravo, ki ima sicer нравstvene in liturgične postave, toda ki ni deležna vednih darov milosti božje, niti nima vsakdanjih in jasnih dokazov to, da Cerkev zajemlje življenje v Bogu. Nesmisel pa je reči, da je katera si bodi izmed obeh takih cerkva Cerkev Jezusa Kristusa, kakor je nesmisel, če rečemo, človek obstoji le iz duše ali pa le iz telesa. Združitev in spojitev onih dveh delov pa je za pravo cerkev brezpogojno potrebna ravno tako, kakor je za človeško natoro nujna tesna zveza duše in telesa. Cerkev ni kaj mertvega, ampak je telo Kristusovo obdarjeno z nadnaravnim življenjem. Kakor Kristus, glava in vzor, ni ves v svojem bistvu, če vidimo v njem ali le vidno človeško, natoro, kar store Fotinijanci in Nestorijanci ali pa če vidimo le nevidno božjo natoro, kakor Mozofiziti: ampak Kristus je jeden iz obeh nator in v obojni natori ne samo v vidni, ampak tudi v nevidni. Ravno tako mistično njegovo telo t. j. cerkev ni resnična, če ne zato, ker imajo njeni vidni deli moč in življenje izhajajoče iz nadnaravnih darov in drugih virov, iz katerih izhaja njeno bistvo in narava. Ker je pa Cerkev taka po volji in naredbi božji, ostati mora taka brez prenehanja za vse čase: ako bi ne ostala, bi tudi ne bila odločena za večnost, in tudi

namen, po katerem Cerkev teži, bi bil omejen po gotovi razsežnosti v kraju in prostoru: oboje pa je resnici nasprotno. — Ta zveza vidnih in nevidnih delov mora torej tako dolgo obstati, kakor dolgo ima Cerkev obstati, in sicer zato, ker je ta zveza cerkvi naravna in po božji volji vcepljena. — Zato pravi sv. Krizostom: „Ne oddalji se od Cerkve, ker nič ni močnejšega, ko Cerkev. Cerkev je tvoja nada, Cerkev je tvoja blaginja, Cerkev je tvoje utočišče. Višji je od neba in širji od zemlje. Ne stara se nikdar, temveč vedno krepko živi. Zato jo sveto pismo, dokazujoč njeno trdnost in stalnost, imenuje „goro.“ (Hom. Decapto Eutropo n. 6.). Sv. Avgustin pa pravi: „Mislijo (pagani), da bode vera kerščanskega imena živela na tem svetu le do gotovega časa in je potem več ne bo. Toda obstala bode ob jednom s solncem, dokler bo zahajalo in vzhajalo solnce: to se pravi, dokler se čas suče, bode obstajala cerkev božja, to je Kristusovo telo na zemlji.“ (In Ps. 71, n. 8.). In drugje pravi: „Majala se bode Cerkev, če se bode majal temelj: toda, kako se bo Kristus majal? . . . Ker se pa Kristus ne bo majal, ne bode se nagnila na vekov veke. Kje so tisti, ki pravijo, da je Cerkev zgignila s sveta, če se niti nagniti ne more?“ (Enarratio in Ps. 103. sermo 2. n. 5.).

Da mora prava Cerkev Kristusova res jedina biti, je zaradi jasnih in obilnih dokazov sv. pisma sploh tako gotovo, da se noben kristjan ne upa ugovarjati. Če se gre zato, da se razsodi in določi, kakšna da je ta jedinstvo, prav mnoge ljudi razne zmote spravijo s pravega pota. Ne samo postanek, ampak tudi cela ustavna cerkev spada pod versto onih dejanj, ki izvirajo iz slobodne volje: zato se pa mora vsaka sodba omejiti le na to, kar se je v resnici zgodilo, ne pa, da bi se preiskovalo, kaka bi utegnila biti jedinstvo Cerkve, ampak kako jedinstvo je hotel oni, ki jo je ustanovil.

Če se torej oziramo na to, kar se je zgodilo, Jezus Kristus ni take Cerkve ustanovil in stvaril, katera bi obsegala več sploh podobnih, a vendar ločenih društev, katera pa ne vežejo one vezi, ki bi storile Cerkev le jedno samo zase, kakor spoznavamo v veri: „Verujem v jedno . . . Cerkev.“

(Dalje sledi.)

Čudovita najdba ukradenih sv. hostij.

Sledeča nad vse ljubeznjiva in zanimiva dogodba je bila po več sto pričah s prisego poterjena in vzeta iz nadšk. arhiva neapoljskega.

Dne 28. prosinca 1772 se je v vasi Št. Peter Paternoški, blizu dve milj od Neapolja, dogodil strašen zločin. Roparji so odnesli iz tabernakelja dva ci-

borija, napolnjena s posvečenimi hostijami; izveršili so pa zločin tako spretno, da niso mogli najti kljub gorečemu zasledovanju niti najmanjšega sledu o zločincih. Tudi svetih hostij niso našli kljub neprestanemu iskanju.

Toda sedaj jame Bog sam posredovati. Dne 19. prosinca zvečer se vrača 17letni mladenič, Jožef Orezil, iz Neapolja v Paterno domov. Ko gre po glavni cesti proti domu, zagleda na polju posestnika Kapocci-ja (reci: Kapoči) silno veliko bliščečih lučic. Malo čudno se mu je zdelo, — drugrega pa nič. Ko pa drugi večer taisto zapazi, prevzame ga strah, hiti domov in pove starišem, kaj je videl. Toda ti so se mu smejali. „Kaj pa sanjaš, Jožef?“ so mu rekli.

„To so bili ljudje, ki gredo s svetilnicami po polji.“

„Nikar mi tega ne pravite!“ odgovori mladenič; „bilo je toliko lučic, da je bila cela njiva razsvetljena.“

To je bilo vse, kar je rekel, — in nič več niso dalje o tem govorili.

Na vse zgodaj gre Jožef drugi dan z očetom in 10letnem bratcem v Neapel. Ko pridejo mimo Kapoči-jevega posestva, bila je njiva zopet kakor v ognju. Otroci zakriči, ko to zapazi. Tudi Jožef je ugledal, — oče pa ni videl ničesar.

Dva neapoljska duhovnika sta bila o tem obveščena in hotela sta se sama prepričati. Šla sta 24. prosinca z župnikom omenjene vasi in še z nekaterimi osebami na kraj prikazni že v pozni nočni uri. Tudi Jožef Orezil in brat njegov sta prišla tja; privedla sta pa seboj še enega otroka, po imenu Tomaža Piječini.

Čez nekoliko časa se prikaže v resnici zopet luč; otroci zapazijo in jamejo vpiti: „Poglejte luč, luč!“ Ko pa drugi le niso ničesa ugledali, kričali so zopet: „Kaj, ali ne vidite onega svita, ki se zdaj prikaže, zdaj pa zopet izgine?“

Veleli so torej otrokom svetli kraj natančneje zaznamovati; šli so za njimi prav do tistega mesta, skerbno preiskovali tla in z svetilko v roci preberškali perst, — toda našli niso ničesa.

Drugi večer vzamejo seboj še enega duhovnika, po imenu Jožefa Lindiniera. Ko so izprevideli, da si je Bog otroke izvolil, da jim razodene svoj čudež, vzamejo še štiri druge otroke seboj. Vprašali so jednega izmed njih, malega, komaj pet let starega Dominika, če vidi kaj svetlega. „Prav nič“, odgovori „je vse temno“.

Ob enem pa priteče Orezil z dvema spremljevalcema, Silini in Marota. „Pred nekaj trenutki“, pravijo, „sta nas dva mimogredoča vprašala, kaj naj bi pomenilo toliko lučic na podnožju silno visokega topola?“

Šli so na tisti kraj in še predno so tja prišli, zavpije mali Dominik: „Luč, luč, tam na obeh straneh drevesa!“

Vsi otroci so terdili isto.

Čuli so se zmedeni klici zbrane množice, ki je slišala o čudežu. Videli so namreč, kako se je plamen vzdignil iz tal in zopet izginil. Iskali so znova pa zopet niso našli ničesar, kar bi jim raztolmačilo to čudovito prikazen.

Duhovniki se odpravijo proč, mislé, da bode šlo ljudstvo za njimi. Toda, ni se tako zgodilo, pač pa je prihajalo tja vedno več ljudij. Le oba brata Orezil

sta sklenila, z njima tudi Silini in Marota, da oidejo domov.

Ti štirje so hoteli ravno z njive na cesto domov, ko množica vnovič zakriči, in kakor bi jih vlekla čarovna moč, obernejo se vnovič vsi štirje in gredo na čudapolni kraj. Skrivna moč jih verže na tla; ko zopet vstanejo, vzame jim vid silna svetloba blizu topola. Iznad žarkov te nebeške svetlobe se pa vzdigne nežni golobček, ki pa kmalu vzleti in izgine. Potem hite k topolu in kličejo na vso moč: „Pridite, pridite!“ In na to jamejo okrog drevesa kopati. Na mah zapazi Silini na tleh malo, okroglo, bliščečo belo stvar. Na njegovo vpitje priteče neki Antonio de Guidill, ki takoj spozna, da je to — hostija. Ukaže, da hite precej po duhovnika

Bilo je ob dveh zjutraj. Ljudstvo je bilo neizrečeno veselo, ko je izvedelo, da je Najsvetejše na tako čudoviti način najdeno. Obkrožili so duhovnika Jakoba Guarino in s svetim strahom sledili vsemu gibanju častitljivega duhovnika. Ta koplje z največjo skerbjo in v resnici najde v zemlji 40 sv. hostij. Položi jih v ciborij pod majhnim nebesom katerega so kar najhitrejšje semkaj prinesli, in zapeje z ihtočim glasom zahvalno pesem, „Te Deum.“ — Dve uri po zneje so sporočili ves dogodek škofu Venatroškemu, gen. vikarju nadškofa neapoljskega. Hotel je iti sam na lice mesta in je v resnici tudi sam spremljal Najsvetejše, ko so je v procesiji nesli z njive v župno cerkev Paternoško.

Posvečene sv. hostije so bile skoro mesec dni skrite pod zemljo. In kljub merzli zimi in silnemu dežju so bile še povsem ohranjene, bele in neoskrunjene, le rob je bil nekaj od persti umazan. Da še več; iz persti, ki se je dotikala Telesa Kristusovega, in katero so čisto suho nabrali v čisto platno, začela je čista voda kapljati.

(Konec prih.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Evharistični shod v Ljubljani dne 30. julija.) Nenavadno slovesen je bil zadnji evharistični shod v Ljubljani. Pomenljiv je bil in je ta shod zaradi bistva svojega. Bistvo njegovo je — Jezus v sv. R. Telesu. Dandanes se napravljajo različni shodi, kateri imajo sicer plemenite in potrebne namene, a takó idealnih in vzvišenih ne, kakor evharistični. Napravljajo se shodi, kakó zboljšati gospodarske in delavske razmere; shajajo se poslanci, kako bodo zastopali in zagovarjali pravice svojega ljudstva v državnih in deželnih zborih; shajajo se kerščanski socialisti, kako bi zaprečili brezbožni vpliv socijalnih demokratov, ter na verski podlagi preosnovali človeško družbo; napravljajo se katoliški shodi, kateri naj bi poživili katoliško zavest med ljudstvom itd. ... vse to je plemenito, koristno, potrebno — a ogenj, navdušenje in požrtvovalnost za vse to dobiva se v bistvu evharist. shoda, dobiva se v ljubezni do Boga, v ljubezni do Jezusa med nami bivajočega, v ljubezni do sv. R. Telesa. Kedar bodo ljudje Tega ljubili, potem bodo vsestransko širili kat. zavest med ljudstvom, potem mu bodo pomagali tudi v različnih časnih potrebah. Zato smo rekli, da ima evharistični shod vzvišenejši namen, ker je bodrilo vsem drugim dobrim shodom in ker mu je predmet prav jasno in naravnost sam Bog, med

nami bivajoč v „zakramentu ljubezni.“ Tega naj bi duhovniki in ljudje častili, potem bodo dobili pravega duha, ki se bo vstrajno kazal v vsem delovanju in življenju.

Evharistija je po naše — sv. R. Telo. Evharistični shod je shod, ktereга je napravilo neko novo duhovsko društvo „Sacerdotum — adoratorium“ t. j. duhovniki — molilci sv. R. Telesa.

V tem društvu smejo tedaj biti le duhovniki. Dolžnost duhovnika-uda je, da vsak teden po jedno celo uro moli sveto Rešnje Telo, ob koncu mesca pa vodstvu (v Ljubljani preč. gosp. kanoniku Flisu) izroči listek (takozvani libellum), na katerem je zapisano, da je opravil uro in kedaj. Na listku je toliko prostora, da zapiše nanj tudi lahko še svoje posebne želje, namene in težave — in takih želja ima dušni pastir veliko! — — Listek, obložen z vsemi temi prošnjami, roma v Pariz, v samostan redovnikov — evharistincev, katerih vodilo je, da noč in dan molijo izpostavljeno sv. R. Telo, in ki imajo tudi glavno vodstvo tega duhovskega društva v rokah. Tam se pridruži oni listek tisočem in tisočem listkov, ki so prišli od vseh strani sveta, tudi že iz Amerike, in v neki posodi leži ves mesec pred sv. R. Telesom, in očetje evharistinci molijo za vseh listkov namene. V naši škofiji je bilo to krasno društvo spočetka bolj neznano; razodel. seznanil, razložil in oživil ga je preč. g. kanonik Flis, kateri ga še zdaj z veseljem vodi. V štirih letih je število društvnikov neverjetno naraslo; vseh skupaj, po vseh peterih delih svetá, jih je 43 000, med njimi je mnogo kardinalov, škofov itd. ... in v ljubljanski škofiji sami pa 170 duhovnikov, ki vsak teden 1 uro časte sv. R. Telo. — In da bi ta ogenj ljubezni do najsv. Zakramenta bolj rasel v naši škofiji, da bi vnel še mnogo duhovnikov, kateri naj bi ga netli najpervo sami, za njimi pa verno ljudstvo — zato je sklicalo vodstvo prvi evharistični shod. Kako se je veršil in kaj se je govorilo, povemo prihodnjič.

Razgled po svetu.

Dunaj. 1. avgusta. Katoliško gibanje med možimi se je pričelo na Kranjskem prav jasno še le zadnji čas — a na Dunaju je bilo že davno popred. Vzbudil pa je dunajske može iz verskega spanja ter jih navdušil za katoliško neustrašeno življenje — P. Abel, iz Jezusove družbe. Ta izvanredni jezuit je imel v zadnjih letih več zanimivih pridig na Dunaju — samo za možke. Cerkev je bila natlačeno polna povsod, kjer se je prikazal na prižnici. Zna pa govoriti tako domače, a prepričevalno in v življenje segajoče, da je dunajski možki svet pridobil za-se; imenujejo ga sploh „apostola Dunajčanov“, in vse dere za njim. Zato ni čudo, ako je že štirikrat celo procesijo dunajskih kerščanskih mož peljal na Božjo pot v — Marijino Celje. Pervikrat jih je šlo 900; letos pa, četrtič, namočilo se jih je na 2500 samih mož. Letošnja Božja pot se je veršila od 18. do 20. julija. Vreme je bilo sicer zelo neugodno; deževalo je — a to jih ni zadrževalo. Če pomislimo, da se je tem 2500 Dunajčanom med potjo pridruževalo še mnogo drugih božjepotnikov in radovednežev, potem si lahko mislimo, kako lep je moral biti prizor: tolika množica samih mož je zbrana v božjepotni cerkvi — Marijinega Celja.

Oglejmo si zdaj te božjepotnike in njihovo Božjo pot bolj natančno! Najeli so tri posebne vlake, kateri so bili polni samih mož in kateri so od Dunaja odrinili okrog 6 in $\frac{1}{2}$ 7 ure. Pa ti trije niso zadostovali. Božjepotniki so se peljali še v navadnih vlakih. Na vseh postajah med potjo je bilo zbranega polno občinstva, katero je z robci in različnimi klici pozdravljalo verle može, s kterimi sta šla tudi dva usmiljena brata, ki sta enekrat morala opravljati dela usmiljenja božjepotnikom. Pred Marijino Celje so zadnji prišli okrog 7. ure zvečer. Na gotovem prostoru so se lepo zbrali in uredili, da so skupno šli v mesto. Štel si med to verno mnežico 40 duhovnikov in mož raznih stanov, od plemiča do najnižjega delavca. Zbrana množica iz okolice, obstoječa iz mož, žen in otrok, se je čudom čudila tem krepkim dokazom katoliškega življenja; ni se mogla načuditi temu veličastnemu prizoru.

Med zahvalno pesmijo „Te Deum.“ med priterkavanjem zvonov in streljanjem topičev korakali so verli može v božjepotno cerkev; dolge verste kar ni hotelo biti konec. Na to je P. Abel stopil na prižnico, pojasnjeval pomen te Božje poti za dunajske može, povedal vsopred za prihodnji dan ter slednjič vsem podelil blagoslov z Najsvetejšim. Hiše Marijinega Celja so bile razsvitljene tisti večer na različne načine in prenapolnjene tisočeri Dunajčanov.

(Konec nasl.)

Ogersko. Luteranstvo na Ogerskem vedno bolj razpada. V dveh alfeldskih cerkvenih okrajih je 13 000 luterancev odstopilo k krivoverski ločini „Nazarejcev“, 6.500 pa jih je postalo brezvercev samozato, da jim ne bo več treba plačevati doneskov za cerkvene potrebe. To je pač jasen dokaz, da luteranci vero menjajo samo zavoljo par soldov. —

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki srpan (avgust.) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Misijon na Islandiji.

Islandija, dolgo neznana dežela, ki ima na stotine ognjenikov, vročih studencev, velikanskih ledenikov in čudovitih votlin, — slovela je vedno kot čudovit otok.

Tudi prebivalci velikega otoka Islandije, katerih je na 104.782 km^2 velikem poveršju le 75.000, so nekako čudno ljudstvo; imajo še skoro zmiraj tiste šege in tisti jezik, kakor so ga imeli pred 1000 leti, ko so se iz Norvegije sem naselili. Zalibog pa, da niso Islandijci ravno tako terdno se držali katoliške vere in slave, blagoslova in sreče, katera je prišla s kat. vero v deželo. Leta 1000 je sklenil „althing“, t. j. tamošnji občni ljudski zbor, da vsprejmejo kerščanstvo, in izredno nadarjeni narod se je začel razcvitati in pridobivati si višjo oliko. Na otok Island se namreč niso naselili taki ljudje, kateri so bili od drugod pregnani, temveč najboljši norveški može, kateri so bili v boju za svobodo proti kralju Harald Harfagr-u premagani, pa so rajši domovino zapustili in bežali na Islandijo, kako bi težki jarem suženjstva prenašali. Ko so se tedaj s kerščanstvom naučili ob enem tudi pisave latinske in anglo-saske,

poprijeli so se s tako gorečnostjo umetnosti, da „je bila Islandija edina dežela na kerščanski zemlji, kjer je posvetni veliko bolj goreče pisateljaval kakor duhovnik;“ v srednjem veku so namreč bili duhovniki sploh pisatelji.

Pa tudi delati niso jenjali kerščanski Islandijci, temveč so zlasti po morji daleč na okoli plovili. Že okoli leta 1000 so odkrili severno ameriško zemljino in so se tam naselili, v teku stoletij so se pa poizgubili. Krištof Kolumb je to vedel in je prišel vsled tega l. 1477 na Islandijo na neki angleški ladiji, da bi se natančneje poučil.

Najveselejše pa je bilo razcvitanje pravega kat. življenja; v mnogih samostanih so delovali benediktinci in avguštinci; dva domača škofa so častili kot svetnika, sv. Jón Ogmundarson, škof Holar-ski, † 1121, in sv. Thorlak, škof Skálholt-ski, † 1194.

Vsled hudih domačih ali notranjih preprirov, katere je že papež Inocencij III. zaman skušal pomiriti je podlegla Islandija proti koncu 13. stoletja napadom tujih knezov ter je prišla najprej pod oblast norveško, potem pa pod dansko.

Kristjan III, kralj danski, skušal je sredi 16. stoletja vpeljati v Islandijo luteranstvo; ker se mu pa to mirnim potom ni posrečilo, poslal je tja bojne ladije. Zadnji kat. škof na Islandiji, Jón Arason, je nabral, oserčen po pismu papeža Pavla III, majhno vojsko, da bi branil z njo sv. vero. Postavil se ji je na čelo in v beg zapodil sovražnike v več bojih, — naposled so ga pa po izdaji ujeli. Dne 7. novembra 1550 je bil obglavljen. Umerl je torej kot mučenik.

Po škofu Jón-u je dobila Islandija tudi prvi tiskani časopis. Sicer pa še dandanes ni na Islandiji, kjer zna skoro vsakdo brati in pisati, kaj posebno veliko tiskanih knjig, temveč prepisujejo knjige z neutrujeno pridnostjo in s prelepo pisavo.

(Konec nasl.)

b) Posabni nameni:

8.) **Sv. Peter Faber.** Vernitev družbe Jezusove v Nemčijo. Blagoslov začetim društvenim delom. Vinogradi.

9.) **Sv. Roman.** Nameščenje visokih šol s kerščanskimi učitelji. Pomoč v brezpravnosti in v potrebi pri kupčiji. Konečna zmaga nad ukoreninjenimi strastmi.

10.) **Sv. Lavrencij.** Mir med pastirjem in čredo. Pomoč proti preveliki otožnosti.

11.) **Sv. Hipolit.** Nižje Avstrijsko. Voditelji katolikov. Sreča miru v mnogih družinah in občinah.

12.) **Sv. Klara.** Ženski redovi in družbe. Obveljava kerščanskih zakonskih zvez. Oviranje groznih del kraljestva teme.

13.) **Sv. Janez Berhmanski.** Obvarovanje mladine v veri in čisti pravdnosti. Vpeljeva marijanskih bratovščin v srednje šole.

14.) **Ev. Evzebij.** Kitajsko in Japonsko. Ločitev od slabih prijateljev. Blagoslov potrebnim podjetjem za zdravljenje.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Šolska mladina v počitnicah. — Ljudstvo po krajih

kjer so letovičarji. — Stavbinska zadeva. — Več dušnih potreb. Bolna oseba se priporoča v bratsko molitev za zdravje, če je Božja volja. — Nekdo za dobro kupčijo, če je njegovi duši v izveličanje. — Neka oseba v zelo tužnih dvomih in stiskah in telesni bolezni. Na čast sv. Antonu Pad. poseben namen in za zboljšanje okoliščin.

Zahvale.

Podpisani se zahvaljujem presv. Jezusov. Sercu. Mariji in sv. Jožefu. pa sv. Ignaciju za skazano milost in uslišano prošnjo.
G. T.

Nek dijak se vsled obljube iskreno zahvaljuje Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Luciji, da je bil na njih priprošnje obvarovan preteče bolezni in srečno izdelal II. tečaj. Vse v čast Božjo, slavo Marijino in sv. Jožefa!

Dijak iz frančiškanske fare v Ljubljani.

Listek za raznoterosti.

„Naši Salezijanci“ ali čertice o družbi Salezijanski ter njenem pričetku na Kranjskem, je naslov knjižici, ktero je spisal J. S. katehet. Namen knjižici je, kakor č. g. Janez Smrekar sam pravi, širiti sloves o Boskovich ali Salezijanskih napravah tudi po naših domačih tleh v čast Božjo, v razširjanje sv. Cerkve, v izveličanje duš, mladini v pomoč in domovini v slavo. — Cena knjižici je 30 kr. ter se dobiva pri č. g. Janezu Smrekarju katehetu v Ljubljani. Čisti dohodek je namenjen Salezijanski zgradbi zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani.

Duhovniške spremembe v Ljubljanski škofiji. Prezentovan je za faro Reteče pri Škofji Loki, č. g. Vincencij Polaj, župnik v Retečah pri Kranjski Gori in za župnijo Št. Jakob ob Savi, č. g. Gregor Jakelj, župnik v Goričah. Premeščeni so dalje č. gg. Dr. J. Gruden iz Mošenj v Šmartno pri Kranju; Janez Piber iz Srednje Vasi v Bohinju v Mošnje; Anton Oblak iz Boštanja v Srednjo Vas v Bohinju; semeniški duhovnik Jožef Plantarič je nameščen v Čemšeniku.

Spremembe pri č. oo. frančiškanih. P. Mansvet Bernardik je postal gvardijan v Lankovicah; P. Nikolaj Meznarič voditelj III. reda sv. Frančiška v Mariboru; P. Roman Arnuš pride iz Bolzana na Tirolskem k sv. Trojici v Sl. gor. in P. Leander Ferk iz Bolzana v Lankovice.

Člani habsburške hiše, iskreni častilci najsv. Zakramenta. (cesarjevič Rudolf.) Ukoreninjena globoka pobožnost, ktero spričuje naša cesarska hiša že izza časa slavnih svojih pradedov, je bila vcepljena tudi v nežno serce mladega cesarjeviča. Dokaz temu je resnično ganljiv prizor, ki se je veršil neko nedeljo popoldne, ko je nesel neki duhoven bolniku sv. popotnico. Pot je vodila duhovna ravno po najbolj obljudenih ulicah. Vsa cesta je bila polna pobožnih tujcev in domačinov, ki so se zbrali pred hišami, da bi sprejeli sv. blagoslov. Kar se pripeljete dve dvorni kočiji. V prvi je sedel cesarjevič Rudolf s podpolkovnikom pl. Latour-om. Komaj sta prišla voza v bližino duhovnikovo, sta nenadoma obstala. Cesarjevič je stopil s svojim spremljevalcem takoj iz voza in pokleknil na tla, da bi bil deležen sv. blagoslova. In ko mu ga je duhovnik delil, se je prav pobožno zaznamoval z nežno roko na čelu, ustih in na persih z znamenjem sv. križa. — S cesarjevičem vred sta stopila iz družega voza tudi ritmojster grof Palffy in stotnik Spindler, da jima je

podelil duhovnik sv. blagoslov. Ta resnično ganljivi prizor je napravil na pričujoče globok vtis, in marsiktero oko so napolnile solze tihega veselja. — Bog naj blagoslovi slavno habsburško hišo, ki daje res lepe izgledne svojim podložnim!

Votilni knez Maksimilijan III. Dne 26. maja, l. 1746. je nesel v Monakovem iz cerkve sv. Petra duhovnik zadnje popotnico bolnemu pomočniku, Baltazar Angerju po imenu. Knez Maks III., ki se je ravno odpravljaj na lov, ugledal je k bolniku hitečega duhovna na ulici. Spremljal ga je do hiše, v kateri je ležal bolnik, šel za njim po premnožih stopnicah v podstrešno sobico k bolniku, in bil pri svetem opravilu na kolenih pričujoč. Ko je bilo pri kraju, je stopil k bolniku in ga potolažil z besedami: „Bodite potolaženi, ljubi prijatelj, Bog vas obvaruj!“ Potem je podaril bolniku znaten dar in nato je spremljal sv. Zakrament v cerkev sv. Petra nazaj.

Spomin na Marijo Magdaleno. (22. julija.) Marija Magdalena, doma iz Betanije, ne daleč od Jeruzalema, sestra Lazarja in Marte, imenovana po svojem posestvu Magdala v Galileji, znana je iz sv. evangelija. Kadar sv. pismo govori o njeni ponižnosti in njenem kesanju, vselej takrat omenja tudi novo milost, ki jo je dobila za plačilo: odpuščanje grehov, pohvala v evangeliju, naročilo, da vstajenje Gospodovo apostolom oznani. Sv. Cerkev ji polaga na jezik besede: „Zaničevala sem kraljestvo sveta in vso lepoto človeško iz ljubezni do svojega Izveličarja.“ — To prednost, da so pobožne žene, med njimi Marija Magdalena, perve videnje vstalega Odrešenika in Njegovo vstajenje drugim oznanile, so si tudi zaslužile s svojo veliko zvestobo in veliko serčnostjo, ko so šle z Njim prav do križa. Pri tem se pa ne sme prezreti, pravi Oswald da so med Jez. terpljenjem ženske v velikem nasprotju z moškimi ves čas sočutno stale na strani Jezusovi.

Za blaženo Materjo je stala Marija Magdalena Gospodu najbližje, in zato jo je On sam po svojem vstajenju še posebej odlikoval pred drugimi pob. ženami. Ker je sveta spokornica na podnožji križa pokazala najsvetejšo in najstanovitnejšo ljubezen, se ji je Odrešenik po vstajenju v nedeljo zgodaj najpervo prikazal. (Mark. 16, 9) Z naročilom Božjega Odrešenika je hitela vesela naznanit učencem, ki so smert Kristusovo obžalovali in objokovali (Mark. 16, 16.), veselo poročilo o Njegovem vstajenju, ko je rekla: „Gospoda sem videla.“ Zaradi tega častnega naročila do apostolov jo imenuje sv. Cerkev perve oznanjevalko vstajenja: „apostola apostolorum,“ „poslanka apostoljev.“

Ko so po Kristusovem vnebohodu jeli judje ver-nike preganjati, bežala je Marija Magdalena s svojimi sorodniki, — tako pripoveduje pob. pripovedka — čez morje na južno Francosko. Blizu današnjega Marseille-a (r. Marsela) so prebivali 30 let v strogi spokornosti v neki votlini in so živeli v čudovitem občevanju z Bogom in angeli. Pred svojo smertjo je sprejela Magdalena iz rok sv. Maksimina presv. Telo Gospodovo, in potem se je preselila v veselje večnega raja. Jama, kjer je tako čudovito živela in se pokorila, je slovela odslej kot svet kraj. Ko so v 8. stoletju Saraceni pustošili južno Francosko, so

skrili sv. ostanke. Pod vladjo Karola Salernskega so sv. relikvije leta 1279. zopet našli in jih prenesli v staro samostansko cerkev sv. Maksimina ter izročili dominikancem. V francoski revoluciji je bila cerkev oskrunjena, vendar so svetinje sv. Magdalene že prej v varnost prinesli. Tudi Št. Beaume (r. Bóm) t. j. votlina, v kateri je, kakor izročilo terdi, svetnica prebivala, je sedaj zopet močno obiskana Božja pot. Slikajo jo kot spokornico s križem, večkrat ima tudi mertvaško glavo poleg sebe (podoba minljivosti). Tudi jo rišejo, kako se ji angelj prikaže; torej kakor kaže njena podoba, tako tudi njeno življenje izgled in blagoslov prave sv. pokore.

Hercegovski frančiškani so te dni slovesno obhajali 50letnico, odkar so pričeli svoje blago delovanje v tej deželi. Slavnost se je veršila v Mostaru in na Širokom brijegu, kjer so pred 50 leti začeli zidati prvi frančiškanski samostan. Bog daj, da bi ta slavnost pripomogla k temu, da bi verli frančiškani toliko uspešneje mogli delovati za blagor zapuščenih hercegovskih katoličanov!

Petindvajsetletnico je 29. julija obhajalo pri Mariji Pomagaj na Brezjah 24 duhovnikov, svetnih in redovnih, ki so bili posvečeni l. 1871. Verstile so se maše od zgodnjega jutra: kakor je opomnil domač g. župnik; na Brezjah še ni bilo nobenkrat na jeden dan toliko maš. $\frac{1}{2}$ 6. uri je bilo mertvaško opravilo za ranjke sošolce, sv. maša in bilje. Ob 8. je bila peta sv. maša v čast M. B.; ob $\frac{1}{2}$ 10. uri pa slovesna sv. maša z azistenco ter blagoslovom in „Te Deum.“ Pred sv. mašo je naslikal preč g. župnik Fr. Porenta v jedernati pridigi dosedanje delovanje zbranih duhovnikov—tovarisev. Duhovnikom in ljudstvu je prav do serca segel prelepi govor.

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstro: Čast. g. Fr. Krumpetar, kapelan v Ribnici, 10 gld. — Čast. g. Jože Juvanec, kapelan v Senožečah, 9 gld. 50 kr. — Čast. g. Franc Bernik, kapelan v Borovnici, 44 gld. — Marijanišče, 16 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: H. L. 20 gld. — A. V. iz Idrije 1 krono. — Fr. Kepec 1 gld. — Margar. Starec 50 kr.

Za kruhe sv. Antona: A. V. iz Idrije 1 krono.

Za družbo sv. Bonifacija: Kamniska fara 8 gld. 20 kr. — G. Simon Zupan, župnik na Ježici, 5 gld.

Za Salezijance na Kranjskem: Neimenovana 50 gld. — Neimenovani 5 gld. — Č. g. Jaklič Štefan, župnik 5 gld. — Neimenovani 10 gld. — Č. g. J. Debeljak, župnik v Predvoru 2 gld. — Iz Starega trga pri Rakeku 5 gld. — M. Starec iz Česnjic 50 kr. — Fr. Kepec 2 gld. — Simon Zupan, 10 gld.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovana 1 gld. — Fr. Kepec 1 gld. — Iz Starega trga pri Rakeku 5 gld.

Za varhe Božjega groba: Žup. sv. Katarine v Topolu 4 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Št. Urška gora 95 kr.

Za Salezijansko družbo v Turinu: Č. g. Franc Tavčar, sv. Jošt pri Kranju. — Iz Starega trga pri Rakeku 5 gld. — Simon Zupan 5 gld.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: F. Kepec 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: F. Kepec 1 gld.

Za Velikotško šolo: F. Kepec 2 gld.

Za cerkev presv. Serca Jezusovega: F. Kepec 1 gld. — M.

Za misijon ob reki Oranje: Iz Starega terga 5 gld.

Za afrikanke misijone: Iz Česnjic 4 gld.